

Guds plan

Guds plan

Gud har en plan! Den vished, vi har i dag, hvor alle menneskelige planer slår fejl, udgør det eneste lysglimt og håb, der findes i en verden, hvor sikkerhed, fred og lykke næsten fuldstændigt er overskygget af menneskelig egoisme og aggression. Dette glimt af håb bliver en klar forsikring for fremtiden, når vi lærer af Skriften, at dens succes ikke afhænger af den gode vilje og de svage bestræbelser fra den minoritet, der stadig har tro på Gud, men af Guds beslutsomhed og evne til at sætte den i værk uanset den egoistiske modstand fra dem, der måtte ønske at hindre den.

De fleste mennesker er villige til at være enige om, at hvis Kristi bud, som de er beskrevet i hans bjergprædiken, blev accepteret af verden, kunne varig fred og lykke opnås. Men, siger de, problemet er at få verden til at acceptere disse bud. Menneskets historie lærer os, at det er usandsynligt, at egoistiske mennesker pludselig bliver altruistiske og beslutter at lade kærlighed i stedet for egoisme være det styrende motiv i deres handlinger. Det er i sandhed et spinkelt håb, at nationerne ved hjælp af våbenmagt kan bringes til at adlyde den gyldne regel, og at der på denne måde vil opstå en ny verdensorden med fred og lykke ud af den nuværende katastrofe af menneskelig ambition og grådighed.

Hvis vi derfor i Guds plan skal finde et ægte håb for menneskehedens fremtidige lykke, må denne plan

omfatte passende foranstaltninger, hvorved den kan gennemføres effektivt. Dens succes må ikke bringes i fare af muligheden for egoistisk menneskelig manipulation eller af de vantro massers kolde ligegyldighed. Skriften forsikrer os om, at Guds plan gennemføres ved hjælp af guddommeligt tilvejebragte midler, der garanterer dens gennemførlighed og endelige succes med at bringe "alle nationers ønske" til verden. Haggai 2:7; Zakarias 4:6

Guds hensigter mislykkes aldrig

Den nuværende tragiske situation i verden betyder ikke, at Guds plan er slået fejl, ikke engang midlertidigt. Det betyder, at det, som mennesker har troet var Guds plan, er slået fejl, og denne fiasko bør få os til at indse, at det er nødvendigt at genlæse Skriften for at opdage de fejl i vores fortolkning, der har ført til håb og forventninger, som nu er blevet knust af den kolde virkelighed.

At der har været næret falske og uberettigede håb med hensyn til kristendommens formål og fremskridt i verden, er nu klart for alle, der ikke lukker øjnene for virkeligheden. Den accepterede opfattelse i ortodokse kredse har været, at verden blev stadig bedre, at civilisationen udviklede sig til stadig højere niveauer af god vilje blandt mennesker, og at frygt, fattigdom og krig snart ville være fortid. I denne optimistiske opfattelse af ortodoks kristendom forestillede man sig også muligheden for, at alle hedninge ville blive omvendt til kristendommen,

sandsynligvis inden for den nuværende generations levetid.

Disse falske håb og påstande fra kristenheden begyndte at blive knust med udbruddet af Første Verdenskrig i 1914. Men der blev gjort en enorm indsats for at samle civilisationens og retfærdighedens kræfter efter sammenbruddet af menneskets bestræbelser på at bevare freden. Den krig kom som en overraskelse for verden, men filosofisk blev den betegnet som "en krig for at afslutte alle krige" og gøre verden "sikker for demokratiet".

Efter våbenhvilen i 1918 var der megen tale om at vende tilbage til "normaltilstanden", men som vi alle ved, blev normal tilstanden aldrig genoprettet. Efter at alle konferencer og forhandlinger var slået fejl, begyndte endnu en blodig krig, og nu erkendes det, at der ikke er noget håb om, at verden vender tilbage til normal tilstanden. Spørgsmålet i dag er ikke, hvordan man vender tilbage til normal tilstanden, men hvad den nye "normale tilstand" vil være.

I mellemtiden, i alle disse urolige år, er det modsatte sket, i stedet for at jordens befolkning i stigende antal er blevet ført ind i kristenhedens kirker. Selv i de såkaldte civiliserede lande har stigningen i kirkemedlemskab ikke holdt trit med befolkningstilvæksten. Ateismen har været i vækst. En ånd af verdslighed har stadig greb om de fleste kirker. De unge forlader vores skoler og universiteter, næsten alle uden tro på Gud og Bibelen. Missionærarbejdet er aftaget, og filosofier af alle slags har oversvømmet vores eget smukke land.

Vi gennemgår disse kendsgerninger, ikke for at kritisere eller antyde, at nogen burde have gjort det bedre . Det er ikke tid til at kritisere, hvad andre har gjort for at gøre verden til et bedre sted at leve. Vi ønsker blot at understrege, at et eller andet sted i menneskets bestræbelser, uanset hvor oprigtige de har været, har mænd og kvinder begået en fejl med hensyn til Guds hensigt. Havde Gud ønsket, at verden skulle omvendes i denne generation, ville den være blevet omvendt. Havde Guds beskyttelse været over de institutioner, der fandtes på jorden før 1914, kunne de ikke være blevet ødelagt.

Gennem profeten siger Herren: "Således er mit ord, som går ud fra min mund ... Det vender ikke tomt tilbage til mig, men det vil udføre det, jeg ønsker, og opnå det formål, som jeg har sendt det til. (Esajas 55:8-11). Dette betyder, at uanset de bekymrende forhold i hele verden i dag, skrider Guds planer, uanset hvad de måtte være, støt og sikkert fremad. Apostlen siger, at "Gud kender alle sine gerninger fra verdens begyndelse" (Apostlenes Gerninger 15:18). Det betyder, at Gud vidste, hvad hans plan ville være for vores tid, og at der ikke har været nogen fejl i denne plan. Esajas 46:9,10; 14:24,27

At Gud har en plan, vises tydeligt af apostlen Paulus i Efeserbrevet 3:11, hvor han taler om en "plan for alle tider", en plan, hvis centrale element er vor Herre Jesu Kristi forsoningsværk. At denne plan omfatter flere tidsaldre, fremgår af Efeserbrevet 1:10, hvor Paulus taler om ting, der vil ske "i tidsalderens fylde", og i Efeserbrevet 2:7, "for at han i de kommende

tidsaldre kunne vise sin nådes overflødige rigdom ... over for os". Det værk, som apostlen skitserer skal udføres, når Guds tid er fuldkommen, siges at være at samle "alt i Kristus". Dette betyder, at vi på intet tidligere tidspunkt i menneskehedens historie kan forvente at se "alt" i harmoni med Kristus.

Da Guds plan omfatter forskellige tidsaldre eller perioder, og da denne plan først vil blive virkeliggjort i "tidernes fylde" ved forsoningen af verden med Gud gennem Kristus, lad os undersøge Skriften for at fastslå, hvordan Guds plan i tidligere tidsaldre har udviklet sig mod sit endelige mål i "tidernes fylde".

Tre verdener

I Peters andet brev, kapitel 3, fortælles vi om tre "verdener". I denne profeti bruger apostlen det græske ord "*kosmos*", der betyder en orden af ting. Den første af disse, fortæller han os, sluttede ved syndfloden; den anden slutter med Kristi genkomst; mens den tredje, som er Guds verden, er "uden ende". (Efeserbrevet 3:21). Disse tre verdener omfatter tre lange tidsperioder. 2 Peter 3:6; Galaterbrevet 1:4; Hebræerbrevet 2:5

I overensstemmelse med den moderne sprogbrug kan vi tale om disse tre verdener som gårsdagens verden, nutidens verden og morgendagens verden. Bibelen bruger ordet "verden" på samme måde som vi gør, ikke som en henvisning til den planet, vi lever på, men til en orden blandt mennesker og undertiden som en tidsalder eller periode. Meget af misforståelsen af Guds hensigt med menneskeheden

skyldes, at man ikke har erkendt dette faktum. For eksempel er den bibelske "verdens ende" blevet misforstået som en henvisning til, at den bogstavelige jord og alt, hvad der er på den, vil brænde op. Dette har afholdt mange fra at undersøge emnet.

På grund af denne misforståelse af, hvad der menes med verdens ende, har mange frygtet dens komme og derfor forsøgt at skubbe den langt ud i fremtiden. Andre har betragtet det som ren overtro fra middelalderen, der ikke er værd at tage alvorligt. Men når vi indser, at det, Bibelen taler om som verdens ende, netop er det, vi ser ske nu, og det, som tænkende mennesker i vores tid omtaler som verdens undergang, så bør emnet få en vigtig, ja, afgørende betydning for alle, der er interesserede i, hvordan morgendagens verden vil se ud.

Bibelen bruger udtryk som "ild", "jordskælv", "storme" osv. på samme billedlige måde, som de bruges i det nuværende sprog til at beskrive de katastrofale problemer, der er kommet over mennesker og nationer i denne generation. Ligesom Herren bruger "hvede" og "ukrudt" og "får" og "geder" til at illustrere dem, der tjener, foregiver at tjene eller modsætter sig ham, så bruger han udtrykkene "jord" og "himmel" til at illustrere faser i det organiserede samfund, der kaldes "verdener". Jeremias 22:29

Peter taler om himlene og jorden, som var før syndfloden, og angiver, at de udgjorde "den verden, der da var", gårsdagens verden. Den verden ophørte ved syndfloden, men jorden selv blev ikke ødelagt. Om den bogstavelige jord læser vi, at den "bliver til

evig tid". (Prædikeren 1:4). I Esajas 45:18 fortælles vi, at Gud ikke skabte jorden forgæves, men "formede den til at blive beboet". Dette er en grundlæggende sandhed, som vi bør huske på, når vi gennem Skriften følger konturerne af den guddommelige plan. Guds plan indebærer ikke, at menneskeheden overføres til en anden sfære af livet, men at den genoprettes til evigt liv på jorden, menneskets oprindelige og tilsigtede hjem. Salme 115:16; Esajas 65:21; Jeremias 31:17; 5. Mosebog 11:21; Matthæus 5:5

Den første verden, som begyndte ved skabelsen, sluttede altså ved syndfloden. Den anden verden, som ifølge apostlen begyndte efter syndfloden, slutter med ødelæggelsen i den sidste fase af den store trængselstid eller Herrens (Jehovas) dag. Denne Jehovas dag følger efter vor Herres genkomst, hvor forholdene i denne nuværende onde verden vil være som i Noas dage. Mattæus 24:38,39; Lukas 17:26,27; 1. Mosebog 6:11; 2. Petersbrev 3:6,7,10

I Noas dage, fortælles det os, spiste og drak folk, giftede sig og gav deres børn i ægteskab ... og vidste ikke noget om den forestående syndflod, der skulle ødelægge den "verden, der da var". På samme måde forklarer Skriften, at "Herrens dag" kommer som en "tyv om natten", hvor folk ikke er klar over begivenhedernes betydning, før den ødelæggende urolighed på den dag medfører denne "nuværende onde verdens" undergang. Galaterne 1:4; 1 Thessalonikerne 5:2; Lukas 21:35

Men verdens undergang i dag vil ikke betyde menneskehedens undergang. Nej, takket være Gud

vil det kun betyde begyndelsen på en ny verden, morgendagens verden – Guds morgendagens verden. Et af de vigtigste kendetegn ved gårsdagens og nutidens verden er, at de har været baseret på egoisme, og at Satan, Guds ærkefjende, har været deres hersker. Men med afslutningen på den nuværende verden og begyndelsen på morgendagens verden vil Satan blive bundet, og den nye verden vil komme under et nyt, guddommeligt herredømme. Åbenbaringen 20:1-4; 21:1-5; 2. Petersbrev 3:13; Esajas 65:17; Obadja 21

Selviskhed Vers Kærlighed

Under Satans ledelse blev ånden af egoisme og egeninteresse dominerende helt fra begyndelsen af gårsdagens verden. Synd og egoisme fortsatte med at dominere den første verden, med det resultat, at lige før den gik under, var jorden „fyldt med vold”. (1. Mosebog 6:11). Det samme har været tilfældet i dagens verden. Vi er faktisk allerede vidner til den nuværende verdens opløsning, og dens ødelæggelse sker som følge af den vold, der kendetegner den store trængselstid, som profeterne har forudsagt. Daniel 12:1

Guds verden i morgen vil være under ledelse af en ny hersker, Kristus, kongernes Konge og herrernes Herre. (Salme 72:1-20; Åbenbaringen 19:16). Hans herskerskab vil være baseret på kærlighed snarere end egoisme. Det er grunden til, at apostlen taler om den verden som en, "hvor retfærdighed bor". 2 Peter 3:13

Satans onde styre med synd og egoisme har bragt død, for "syndens løn er døden" (Romerne 6:23). Messias' retfærdige og kærlige regering vil bringe liv, for han skal regere, indtil alle fjender er lagt under hans fødder, og den "sidste fjende", der skal tilintetgøres, er "døden" (1 Korinther 15:25,26).

Når vi holder disse tre verdener og deres forskellige karakteristika for øje, kan vi let se, at alt, hvad Bibelen måtte sige om dem, vil synes at være modstridende, medmindre vi anvender dens forskellige udsagn på den periode, de hører til. For eksempel siger profeten om nutiden: "Nu kalder vi de stolte lykkelige; ja, de, der udøver ugudelighed, bliver ophøjet; ja, de, der frister Gud, bliver endog frelst." Men om morgendagens verden læser vi, at da "skal de retfærdige blomstre", og "alle de ugudelige vil han (Gud) ødelægge". Malakias 3:15; Salme 72:7; Apostlenes Gerninger 3:23; Salme 145:20

Denne metode til at studere Bibelens dispenseringer synes til dels at være det, apostlen Paulus henviser til, når han instruerer Timotheus om at være flittig i at anvende sig selv til at "rette fordelingen af sandhedens ord" (2 Timotheus 2:15). Hvis vi i vores studium af Bibelen bestræber os på at anvende dens forskellige profetier og løfter på den verden eller den tidsalder, de hører til, vil vi finde en enkelhed, harmoni og skønhed i dens lære, som vi ikke var klar over eksisterede. Bibelen i sig selv er harmonisk, og det eneste, der mangler for at forstå den, er, at vi kommer i harmoni med den på en harmonisk måde. Johannes 7:17; Lukas 11:9,10; Jeremias 29:13

Mens de to første "verdener", som apostlen Peter nævner (2. Petersbrev 3:6,7), har været under Satans kontrol, "denne verdens fyrste" (Johannes 14:30), og fuld guddommelig herredømme over menneskenes anliggender er forbeholdt Guds verden i morgen, betyder det ikke, at Gud ikke har været interesseret i menneskeheden i al denne tid. Tværtimod har han gennem alle tider støt ført de forberedende faser af sin plan fremad og dermed gjort sig klar til at overtage regeringsmagten og velsigne "alle jordens slægter" på sin egen tid, "tidsalderens fylde". 1 Mosebog 12:3; Efeserbrevet 1:10

Det arbejde, som Gud har udført i den tid, hvor Satan har hersket over folkemasserne, har udviklet sig gennem progressive perioder eller tidsaldre. Guds ord – hans løfter og instrukser til sit folk – har i høj grad bidraget til gennemførelsen af hans arbejde på jorden gennem alle disse forskellige tidsaldre, og han har haft et særligt arbejde for hver dispensering af sin nåde. Der er intet i Skriften, der tyder på, at der blev foretaget vigtige ændringer i Guds metoder til at omgås sit folk i den første verden, gårsdagens verden.

I den periode blev der givet vigtige løfter. I 1. Mosebog 3:15 fortælles det, at kvindens "afkom" en dag ville "knuse" slangens hoved. Gennem Enoch lovede Gud, at Herren ville komme med myriader af sine hellige. (Judas 14). I hans omgang med Noah blev der givet visse illustrationer, som er af stor værdi for os i dag i forbindelse med afslutningen på den nuværende verden. Det er dog først efter syndfloden,

at Guds planer begynder at åbenbare sig med stor klarhed, selvom det, der skete før syndfloden, er meget meningsfuldt i lyset af den guddommelige plan, som vi nu ser den.

Patriarkalsk tidsalder

Den første periode efter syndfloden kan kaldes patriarkernes tidsalder, ikke fordi dette udtryk findes i Bibelen, men fordi Bibelen tydeligt angiver, at Gud i denne periode udelukkende havde at gøre med nogle få personer, der var kendt som patriarkerne eller Israels fædre, indtil Jakobs død og grundlæggelsen af Israels nation med hans tolv sønner.

Guds arbejde eller plan i patriarkernes tidsalder var ikke at evangelisere folket. Han talte til Abraham og gav ham vidunderlige løfter. Gud fortalte ham faktisk, at det var hans hensigt at velsigne alle jordens familier. Dette afslører Guds interesse for hele menneskeheden, men folket generelt fik ikke mulighed for at modtage de lovede velsignelser i denne tidsalder. I Esajas 51:2 fortælles det, at Gud kun kaldte Abraham. 1. Mosebog 12:1

Det var i patriarkalsk tid, at byerne Sodoma og Gomorra blev ødelagt på grund af deres ondskab, men Gud gjorde ingen forsøg på at få disse onde mennesker til at omvende sig. Det ved vi fra det, Jesus fortæller os i Det Nye Testamente. Mesteren, der udførte en kraftfuld tjeneste i visse byer i sin tid, sagde, at hvis de samme mægtige gerninger var blevet udført i Sodoma og Gomorra, ville disse byer ikke være blevet ødelagt, fordi de ville have omvendt

sig. Det er klart, at Gud må have været i stand til at give befolkningen i disse onde byer et effektivt vidnesbyrd, hvis det havde været hans plan, men han gjorde det ikke. I stedet ødelagde han dem uden at give dem mulighed for at omvende sig. Jesus lovede også en "mere tålelig" tid for dem end for de begunstigede byer, der nægtede at anerkende ham og hans mægtige gerninger.

På den anden side må vi konkludere, at disse mennesker var omfattet af Guds løfte om, at han ville velsigne "alle" jordens slægter gennem Abrahams afkom, og derfor er den eneste harmoniske opfattelse, vi kan have af situationen, at Gud planlægger at oprejse sodomitterne fra de døde for at velsigne dem. Dette er præcis, hvad profeten Ezekiel forudsiger i det 16. kapitel af sin profeti, fra vers 44 og frem til slutningen af kapitlet.

Det lovede afkom

Det løfte, Gud gav Abraham i patriarkernes tid, blev senere bekræftet ved en guddommelig ed. (1. Mosebog 22:16-18; Hebræerbrevet 6:13-18). Det var et vidunderligt løfte, hvor Gud afslører sin hensigt om at velsigne alle jordens familier. Det blev bekræftet over for Isak og Jakob, og ved Jakobs død over for hans tolv sønner, som udgjorde kernen i Israels nation. Abraham forstod ikke den fulde betydning af dette løfte. Han indså f.eks. ikke, at velsignelsens afkom skulle være et åndeligt afkom.

Abraham forstod heller ikke klart, at der var to dele af den pagt, som Gud indgik med ham, hvor den ene del

sørgede for udviklingen af "afkommet" og den anden for uddelingen af de lovede velsignelser gennem dette afkom. Abraham troede uden tvivl, at mirakelbarnet Isak skulle være det lovede afkom, og han havde så stor tillid til Guds evne til at opfylde sine løfter, at han troede, Isak ville blive oprejst fra de døde, hvis han ofrede ham, som Gud havde befalet. Hebræerne 11:17-19

I Hebræerbrevet 11:13,39 og Apostlenes Gerninger 7:5 fortæller apostlen os, at Abraham døde, uden at løftet var blevet opfyldt for ham; men mens han levede, "søgte han en by med grundvold, hvis bygmester og skaber er Gud". (Hebræerne 11:10). For Abraham var en by centrum for en regering eller et rige, så det, han forventede af Gud, var, at Gud ville oprette et rige på jorden, hvor Abrahams efterkommere ville indtage en fremtrædende position. Det løfte, der blev givet til Abraham, var faktisk et af Det Gamle Testaments løfter om det kommende messianske rige.

Abraham, såvel som de andre patriarker fra den tid, vil spille en meget fremtrædende rolle i den jordiske fase af det messianske rige, og Guds løfter til dem og deres lydige tro på disse løfter havde meget at gøre med deres forberedelse til denne rolle. Derudover spiller Guds løfter til og hans omgang med patriarkerne en meget vigtig rolle i den e og klarere udfoldelse af hans planer for hans folk i en senere tidsalder. Set i dette lys kan vi se, at selvom Gud ikke forsøgte at omvende verden i patriarkernes tidsalder, udførte han alligevel et meget vigtigt arbejde i

forbindelse med sin plan. Guds arbejde i denne tidsalder var, som altid, en stor succes.

Den jødiske tidsalder

Den jødiske tidsalder, den næste periode i Guds plan, begyndte med Jakobs død og sluttede med Jesu første komme. Betegnelsen "den jødiske tidsalder" bruges til at betegne denne periode, fordi den antyder den måde, hvorpå Gud fortsatte det forberedende arbejde til den endelige etablering af sit rige og den deraf følgende velsignelse af alle folkeslag. I denne periode havde Gud kun at gøre med én nation, den jødiske nation, og ingen andre. Gennem profeten erklærede han for dem: "Kun jer har jeg kendt af alle jordens slægter." Amos 3:2

Gud gav Israel sin lov. Han sendte sine profeter til dem. Gennem deres præsteskab indstiftede han tabernakeltjenesten, som ifølge Det Nye Testamente var en forløber for de "gode ting, der skulle komme". (Hebræerne 9:11,23; 10:1). Guds løfte til dette folk var, at hvis de var loyale over for ham, ville han gøre dem til et "præsterige og et helligt folk". (2. Mosebog 19:5,6). Det betød, at Gud gennem dem ville udgyde sine lovede velsignelser over alle jordens slægter.

Men Israel kvalificerede sig ikke til denne høje og ærefulde position i den guddommelige plan. (Romerne 11:7). Da deres Messias kom til dem, afviste de ham og blev som følge heraf kastet ud af denne særlige position af guddommelig gunst. Men Guds værk i den jødiske tidsalder var ikke en fiasko. Paulus fortæller os, at loven tjente som en "lærer",

der skulle bringe jøderne til Kristus. (Galaterne 3:24). Jødernes manglende evne til at overholde Guds perfekte lov og dermed opnå liv beviste nødvendigheden af Kristi forsoningsværk. Alle nationer vil i sidste ende lære den samme store lektie, nemlig behovet for en Forløser.

Gud udrettede andre vigtige ting i den jødiske tidsalder. Hans omgang med Israel og deres succeser og fiaskoer tjener som værdifulde eksempler og vejledninger for det åndelige Israel i denne tidsalder. De hundredvis af løfter, der blev givet til Israel gennem profeterne, udgør en oversigt over mange af de vigtige træk i den guddommelige plan og tjener således som vejledning for Mesterens tilhængere i deres forberedelse til at blive medarvinger med ham i det messianske rige. Også på andre måder indtager Guds arbejde i den jødiske tidsalder en vigtig plads i den guddommelige plan for menneskets genoprettelse. Guds arbejde i den jødiske tidsalder var ikke en fiasko, men opfyldte sit guddommeligt tilsigtede formål.

Den jødiske tidsalder sluttede ved Jesu første komme. Under hans tjeneste og i en periode på tre og et halvt år derefter fortsatte den guddommelige gunst med jøderne; og i overensstemmelse med denne ordning begrænsede Jesus sin tjeneste, såvel som sine disciples tjeneste, til Israels nation indtil efter hans opstandelse fra de døde. Jesus sagde til sine disciple (): "Gå ikke ud til hedningerne, og gå ikke ind i nogen af samaritanernes byer, men gå

hellere til de fortabte får af Israels hus." Mattæus 10:5,6

Evangeliets tidsalder

Efter Jesu opstandelse bad han sine disciple om at udbrede tjenesten til alle nationer, men selv da skulle de begynde i Jerusalem. (Lukas 24:45-49; Mattæus 28:19,20). Ifølge en profeti fra Daniel (Daniel 9:24-27), hvor han taler om, at Messias vil blive "afskåret" midt i en "uge", skulle der være tre og et halvt år med nåde over Israel efter Jesu død, deraf befalingen om at "begynde i Jerusalem". En "uge" i profetisk tid repræsenterer syv år, baseret på et år for en dag. 4 Mos 14:33,34; Ezekiel 4:6; Daniel 12:11,12; Åbenbaringen 11:2,3

Således begyndte evangelietidens værk "fra Jerusalem". Denne tidsalder varer indtil Kristi genkomst, som også er begyndelsen på Guds verden i morgen. Udtrykket "evangeliets tidsalder" er valgt for at identificere denne periode mellem Kristi første og anden komme, fordi Skriften viser, at Guds arbejde i denne tid udføres ved forkyndelsen af evangeliet eller "den gode nyhed" om riget.

Som allerede nævnt udførte Gud i patriarkalsk tidsalder sit arbejde ved at udvælge og omgås visse individuelle patriarker. I den jødiske tidsalder blev hans arbejde udført ved at omgås det jødiske folk som en helhed men i evangelietiden begrænser Gud ikke sin gunst til bestemte fremtrædende individer, som han gjorde i patriarkalsk tid, eller til en enkelt nation, som han gjorde i den jødiske tidsalder, men

har pålagt alle, der er hans folk, at forkynde det glædelige budskab om riget i alle nationer; og dem, der har reageret på dette budskab, er dem, som Gud har skænket sin gunst ved at invitere dem til at deltage i hans plan for tidsaldrene.

Hvad har så været målet med Guds arbejde i evangelietiden? Dette spørgsmål besvares for os i Apostlenes Gerninger 15:13-18. Her fortælles det, at Gud besøgte hedningerne for at "udvælge et folk til sit navn". Jøderne som nation skulle være dette folk, og nogle få af dem tog imod Kristus, og til dem "gav han magt til at blive Guds børn" (Johannes 1:12). Men i den guddommelige plan skulle dette "folk til hans navn" bestå af 144.000 – et betydeligt antal fra nogle synspunkter, men sammenlignet med hele menneskeheden eller endda de bekenkende kristne er det faktisk kun en "lille hjord". Lukas 12:32

I Romerbrevet 11:17-24 forklarer apostlen, at ikke-jøder kan få del i denne evangeliets tidsalders særlige privilegier, fordi jøderne som "naturlige grene" blev brudt af på grund af deres vantro. Det betyder, at når disse "mennesker for hans navn" udvælges blandt hedningerne, indtager de i virkeligheden de jødiske udstødtes plads i det oprindelige israelitiske program - det naturlige, kødelige Israels hus mister denne plads med særlig gunst. Det er grunden til, at vi i Åbenbaringen 7:4-8 og 14:1-3 i finder hele gruppen på 144.000 repræsenteret under det israelitiske billede.

Bemærk især, at denne "lille hjord", der er sammen med "Lammet" på Zions bjerg, siges at have

Lammets Faders navn skrevet på deres pander. Dermed vises de at være "et folk for hans navn", det vil sige at bære hans navn. I Åbenbaringen 19:7 er denne samme skare afbildet som Lammets "hustru", og på denne måde deler de også deres himmelske Faders familienavn (se også Åbenbaringen 21:2 og 22:17).

Guds regerende hus

I lyset af det generelle vidnesbyrd i Guds ord er dette "folk for hans navn", der er samlet fra alle nationer ved hjælp af evangeliet, Guds herskende hus. I Mika 4:1-4 fortælles vi om oprettelsen af det guddommelige rige over hele jorden, og dette rige (symboliseret i profetien som et "bjerg") vises at være sammensat af "Herrens hus". Alle de arvelige herskende huse i denne nuværende onde verden har været familiearrangementer, hvorigennem herskerne fra generation til generation arvede deres "ret" til at herske.

Så Gud fortæller os, at hans rige skal være i hænderne på et herskende hus, som også skal være en familieordning. Medlemmerne af denne familie modtager deres ret til at herske ved arv og fordi de er en del af familien. Det er dog ikke en jordisk familie, men en guddommelig familie. Det er Guds egen familie. Den øverste i den er hans "enbårne" og elskede Søn, Kristus Jesus. Ud over Jesus bliver de, der følger i hans fodspor, optaget i den guddommelige familie og bliver Guds sønner.

Kolossenserbrevet 1:18; Johannes 1:12; 1 Johannes 3:1,2

Apostlen forklarer videre, at hvis vi er sønner, så er vi "Guds arvinger og medarvinger med Kristus". (Romerne 8:16,17). Alle disse medarvinger er lovet en plads i Guds regerende hus, og selve formålet med denne evangeliske tidsalder er udvælgelsen og forberedelsen af dem, der som medlemmer af denne kongelige familie i himlen skal leve og regere med Kristus i tusind år. Åbenbaringen 20:4; Salme 2:9; Åbenbaringen 2:26,27; 1 Korinther 6:2,3

Når evangelietidens arbejde er fuldført, står intet i vejen for etableringen af Guds nye verden i morgen. Mod slutningen af den nuværende verden finder Kristi genkomst sted, først (for så vidt angår verden) "som en tyv om natten". Kristus kommer først for at modtage sin brud. (Johannes 14:3; Åbenbaringen 19:7; 21:2). Når hans brud, eller kirke, er forenet med ham i himmelsk herlighed, vil løftet i Åbenbaringen 22:17 blive opfyldt, hvor vi læser, at "Ånden og bruden siger: Kom, . . . Tag livets vand frit."

Den første tidsalder i den nye verden

De første tusind år i den nye verden kan betegnes som den tusindårige eller messianske tidsalder. Det vil være i løbet af de tusind år, at kirken, der er samlet fra verden i denne evangeliske tidsalder, vil regere sammen med Jesus med det formål at udbrede Guds lovede velsignelser til "alle jordens slægter". (1. Mosebog 12:1-3; Galaterbrevet 3:16,27-29; Åbenbaringen 5:10; Matthæus 19:28). Det vil være i

den messianske tidsalder, at Guds store plan vil nå sin herlige og sejrige afslutning. Efeserbrevet 1:10

Men inden tusindårsriget kan indledes, må verden gennemgå "en tid med trængsel, som aldrig har været, siden der har været en nation" (Daniel 12:1). Der er al mulig grund til at tro, at vi nu lever i denne tid, og at den nuværende trængsel i verden er en del af den "tid med trængsel", som denne tidsalder slutter med.

Da kirkens folk generelt har antaget, at det var Guds hensigt, at verden skulle omvendes i denne evangeliske tidsalder, er den nuværende ødelæggelse af civilisationen forvirrende for dem og har tendens til at ødelægge troen på Gud og kristendommen. (Jeremias 8:15). Men når vi indser, at denne tidsalders arbejde blot har bestået i at samle dem fra verden, der skal regere med Kristus i den næste tidsalder, så er kristendommens nuværende tilsyneladende fiasko forståelig.

Faktisk antydede Jesus selv kraftigt, at når tiden kom for hans genkomst, ville der være meget lidt tro tilbage på jorden. (Lukas 18:8). Paulus profeterede, at der i "de sidste dage" ville komme farlige tider, og at mennesker ville være "mere glade for fornøjelser end for Gud". (2 Tim 3:4). I lignelsen om hveden og ukrudtet gjorde Jesus det klart, at store dele af hans påståede tilhængere blot ville være efterlignende kristne, og at disse konfessionelle grupper i slutningen af tidsalderen ville blive ødelagt.

Denne afbrænding af ukrudtet ved tidens ende er det, der til dels udgør den store trængsel, som tiden slutter med. Men det betyder ikke, at tidens arbejde har været en fiasko. Guds arbejde i denne tidsalder har, ligesom i alle tidligere tidsaldre, været en vidunderlig succes. Alle hans sande "hvede" bliver til sidst samlet i den himmelske lade, og så vil de "stråle som solen i deres Faders rige". (Mattæus 13:43). Uanset i hvilket omfang vi ser det, der foregiver at være kristendom, opløses, skal vi huske, at intet kan ske uden guddommelig tilladelse, og at det, der for os kan synes at være en katastrofe, kun er en forberedelse til etableringen af ægte kristendom under det tusindårige rige.

Det edenske paradis

Lad os nu følge udviklingen af Guds plan fra et lidt andet synspunkt. Vi har bemærket den store betydning, som tidselementet har i de guddommelige arrangementer - hvordan Guds plan har udviklet sig fra den ene tidsalder til den anden - og nu vil vi undersøge det guddommelige program, som det relaterer sig til forskellige eksistensplaner eller livssfærer. Når apostlen i Efeserbrevet 1:10 beskriver fuldendelsen af den guddommelige plan i "tidsfyldelsens dispensering", erklærer han, at da vil alle ting samles under Kristus, både dem, der er i "himlen", og dem, der er på "jorden".

I Skriften finder vi, at der nævnes to frelser, den ene en himmelsk frelse og den anden en jordisk frelse. Hvis vi ikke tager dette faktum i betragtning, når vi

studerer Bibelen, resulterer det i mange tilsyneladende modsigelser. De fleste af løfterne i Det Gamle Testamente og nogle i Det Nye Testamente beskriver jordiske velsignelser, mens de fleste af løfterne i Det Nye Testamente og dem i Det Gamle Testamente, der profetisk taler om kirken, skitserer et himmelsk håb. Det er nødvendigt, at vi anvender disse løfter på det rette tidspunkt, hvis vi skal se den harmoni, der eksisterer mellem dem.

Vi understreger, at Adam blev skabt til at leve på jorden, og at jorden blev skabt til at være menneskets hjem. (Esajas 45:18; Salme 115:16). Adam fik intet at vide om at komme i himlen. Han fik at vide, at hvis han ikke adlød Guds lov, ville han dø. Det modsatte ville også have været sandt – hvis han adlød, ville han ikke dø. Havde Adam ikke overtrådt den guddommelige lov, ville befalingen om at formere sig og fylde jorden og underlægge sig den være blevet udført uden synd, sygdom og død.

I så fald ville Adam og hans børn have fortsat med at leve på jorden uden frygt for døden. Når befalingen om at fylde jorden var blevet fuldt ud opfyldt, ville denne funktion for menneskeheden providentielt være ophørt, og jorden ville være forblevet fyldt med en perfekt og lykkelig menneskelig familie, der nød Guds fulde gunst gennem de uendeløse tidsaldre i evigheden. Men sådan gik det ikke, for Adam overtrådte den guddommelige lov, og den forudsagte dødsdom faldt over ham. Men det betyder ikke, at Guds formål med at skabe mennesket var mislykket.

Det var gennem Adams overtrædelse, at hele menneskeheden blev født ind i en tilstand af synd og død i stedet for fuldkommenhed og liv. Paulus forklarer, at ved én mands ulydighed kom synden ind i verden og døden på grund af synden, så døden er kommet over alle, fordi alle har syndet. (Romerne 5:12,19). Adams fald medførte dødsdommen, så snart han syndede, og det var under denne betingelse, at han avlede sine børn. Derfor var også de på vej mod døden, fordi strømmen ikke kunne stige højere end sin kilde.

Den tilsvarende pris

Lad os huske, at da Adam syndede, blev der ikke sagt noget til ham om, at han skulle komme i himlen eller helvede, når han døde. Han fik at vide, at han skulle dø, og det betød ganske enkelt, at han havde mistet privilegiet at leve og nyde det perfekte haveparadis Eden – det jordiske paradis. Adams synd betød således tabet af paradiset. Guds frelsesplan er derfor nødvendigvis en plan, der sørger for genoprettelsen af paradiset. Men hvordan skal dette opnås? Skriften svarer, at det opnås gennem Kristi forsoningsværk.

Et af de bibelske udtryk, der bruges i forbindelse med forløsningsværket, er "genløsningsbetaling". Paulus fortæller os i 1. Timoteusbrev 2:5-6, at "mennesket" Kristus Jesus gav sig selv som "genløsningsbetaling" for alle. I dette vers er det græske ord, der er oversat med "genløsningsbetaling", "*antilutron*", som betyder "svarende pris". Mennesket Jesus, der døde som Forløser på Golgata-korset, var en nøjagtig

tilsvarende pris for det perfekte menneske Adam, der syndede. Om Jesus siges det, at han blev "kød", og at formålet med dette var "for at lide døden, ... for at han ved Guds nåde skulle smage døden for alle mennesker". Johannes 1:14; Hebræerne 2:9

Da Jesu første komme fandt sted, var det vigtigste træk ved den plan, han gennemførte på det tidspunkt, at han gav sit liv for hele verdens synder. Johannes Døberen sagde om Jesus: "Se, Guds Lam, som tager verdens synd bort." Johannes 1:29

Havde der ikke været en yderligere forberedende del af den guddommelige plan, der skulle udvikles, ville Guds arbejde efter Jesu død og opstandelse have været at genoprette det faldne menneske til dets tabte tilstand – paradiset. Budskabet til de troende ville da have været: „Kom, ... Tag livets vand frit.“ (Åbenbaringen 22:17). Gennem Jesus var der truffet foranstaltninger til at ophæve den dødsdom, der var faldet over Adam og gennem ham over hele menneskeheden; så det næste logiske skridt ville have været at påbegynde genoprettelsesarbejdet.

Men dette var ikke det arbejde, som apostlene påbegyndte ved pinse. Det er sandt, at Jesus helbredte nogle få syge i sin tid og oprejste nogle få døde, men dette var blot for at illustrere hans fremtidige arbejde. (Johannes 2:11). Apostlen Paulus forklarer, at de åndsgaver, som blev givet til den tidlige kirke, og ved hjælp af hvilke et begrænset antal mirakler blev udført, skulle "ophøre" eller forsvinde. (1 Korinther 12:31; 13:1-3,8; 14:18-20,22). Nogle har siden hævdet at kunne udføre mirakler i Kristi navn,

men de døde er ikke blevet oprejst, og kun en ynkelig lille del af de syge har overhovedet hævdet at være blevet mirakuløst helbredt, og disse påstande er af tvivlsom ægthed.

Jesu disciple blev ikke lovet sundhed og evigt liv på jorden. De fik snarere at vide, at hvis de ønskede at være sande disciple af Kristus, måtte de forvente at lide og dø med ham. "Hvis nogen vil følge mig, skal han fornægte sig selv, tage sit kors op og følge mig," var den måde, Mesteren formulerede det på over for dem, der ønskede at lære betingelserne for at være disciple. Mattæus 16:24

Man kunne naturligvis antage, at hvis Jesus, som Skriften afslører, tog syndernes plads i døden, ville de, der tror på ham, ikke behøve at dø. Det vil være sandt i Guds verden i morgen, men i denne evangeliske tidsalder udvikles en anden fase af den guddommelige frelsesplan, og det er en meget vigtig fase.

Hvad er denne fase af planen? Det er kaldet og udvælgelsen af Kristi kirke, der forbereder dens medlemmer til at dele med ham i arbejdet med at give menneskeheden liv i den messianske tidsalder. Dette beskrives af apostlen som et "himmelske kald". (Hebræerne 3:1; Filipperne 3:14). Jesus hentydede til det i sin udtalelse til den rige unge hersker, da han sagde til ham, at hvis han fulgte ham i døden, ville han få "en skat i himlen". Lukas 18:18-22

Et forberedt sted

Jesus henviste også til det himmelske håb for sine tilhængere, da han gav dem dette løfte: "Jeg går for at forberede et sted for jer. Og når jeg er gået, ... vil jeg komme igen og tage jer til mig, for at I skal være, hvor jeg er." (Johannes 14:2,3). Peter henviser til kirkens himmelske håb i udsagnet: "Hvorved der er givet os store og dyrebare løfter, for at I ved dem kan blive delagtige i den guddommelige natur." 2 Peter 1:4

Paulus opmuntrer de kristne til at rette deres kærlighed mod "det, som er ovenfor". Dette, som er ovenfor, fortæller han os, er "hvor Kristus sidder ved Guds højre hånd". (Kolossenserbrevet 3:1,2). Dette indikerer, at kirkens belønning skal være den samme som Jesu belønning. Dette understreges også af apostlen, når han siger: "Hvis vi er blevet plantet sammen i lighed med hans død, skal vi også være det i lighed med hans opstandelse." Romerbrevet 6:5

I denne sidste tekst findes forklaringen på, hvorfor Jesu tilhængere i denne tidsalder ikke får det evige menneskelige liv genoprettet – det er fordi de er inviteret til at dø med Jesus. Med andre ord blev det guddommelige plans offerarbejde ikke afsluttet på Golgata. Dette gøres klart af Paulus i Romerbrevet 12:1, hvor vi læser: "Jeg opfordrer jer derfor, brødre, ved Guds e barmhjertighed, at I giver jeres legemer som et levende offer, helligt og Gud velbehageligt, som jeres rimelige tjeneste."

I Kolossenserbrevet 1:24 taler Paulus om at udfylde "det, der mangler af Kristi lidelser". Andre passager fremstiller kirken i en offerrolle, hvor den giver sit liv for at gøre Guds vilje. Det er dette offerarbejde, som apostlen taler om, når han siger, at de kristne er "plantet sammen" i "lighed" med Kristi død. Jesus døde ikke under fordømmelse som en synder. Han døde som et offer, som et villigt offer for synd. Hans død sørgede for den juridiske annullering af Adams synd og, gennem Adam, hele menneskeheden arvesynder.

Retfærdiggjort gennem Kristus

Hvordan, spørger nogle måske, kunne Jesu tilhængere så dø på samme måde som han døde? Er de ikke medlemmer af det faldne menneskeslægt, dømt til døden, ligesom hele menneskeheden? Det var de, men Skriften fortæller os, at Jesus efter sin opstandelse viste sig for Gud for os. (Hebræerne 9:24). Det betyder, at hans offers fortjeneste frigør alle hans indviede tilhængere fra fordømmelse, så deres død ikke længere betragtes af Gud som en fordømmelse, men som et offer.

I Romerne 6:10,11 fortæller Paulus de kristne, at de kan "regne" sig selv for at være "døde for synden", ligesom Jesus "døde for synden", det vil sige som et syndoffer. Dette betyder ikke, at kirkens offer er nødvendig for at give menneskeheden forløsning. Dette blev alt sammen udført af Jesus. Det betyder, at Gud accepterer kirkens ofre, som om de var ofre fra perfekte mennesker, og at kirken gennem disse

ofre er forberedt på at arbejde sammen med Jesus i den messianske tidsalder som livets uddelere til hele menneskeheden.

De, der udgør Kristi sande kirke – hvis navne er "skrevet i himlen" – er blevet kaldet ud af verden og forsikret om, at deres ufuldkomne gerninger er acceptable for Gud gennem Kristi blod. På grundlag af deres villighed til at ofre det jordiske liv er de lovet en himmelsk belønning. Således vandrer de ad den smalle vej af ofre, der fører til herlighed, ære og udødelighed. Mattæus 10:39; Romerne 2:7

Det er kun kirken, der får håbet om udødelighed. Adam var ikke udødelig, for at være udødelig betyder at være dødsikker. Mennesket vil ikke være udødeligt, når det genoprettes til fuldkommenhed ved slutningen af den messianske tidsalder, men alle sande, trofaste kristne i denne evangeliets tidsalder vil til sidst blive ophøjet til udødelighed. De vil blive gjort ligesom Jesus er nu, et ophøjet, himmelsk væsen; og de skal se ham, som han er, og være sammen med ham i riget og regere med ham i tusind år. 1 Johannes 3:2; Åbenbaringen 2:26,27; 5:10; 20:4,6

Paradiset genoprettet

Når arbejdet i denne evangeliske tidsalder er fuldført, og alle sande kristne er forenet med Jesus i rigets himmelske fase (), vil arbejdet med at genoprette menneskeheden til liv på jorden begynde.

Apostlen Peter taler om dette arbejde i den messianske tidsalder som værende en "genoprettelse", og han fortæller os, at det er blevet forkyndt af alle Guds hellige profeter siden verdens begyndelse. (Apostlenes Gerninger 3:20,21). Det er disse vidnesbyrd fra de hellige profeter, der beskriver de jordiske velsignelser i livet, som vil komme til menneskeheden efter Kristi genkomst. Opfyldelsen af disse jordiske løfter må vente, indtil denne evangeliealders kirke er fuldendt, som er samlet til Kristus på det himmelske plan - det sted, som Jesus har forberedt for dem. Johannes 14:1-3

Når dette evangeliets tidsalders arbejde er fuldført, vil det arbejde, der består i at samle menneskeheden under Kristus, følge, ikke på det åndelige plan, men på det jordiske. Således vil alt blive samlet under Kristus, "både det, der er i himlen, og det, der er på jorden, i ham". (Efeserbrevet 1:10). Samlingen af kirken, som begyndte i begyndelsen af evangelietiden, skal fuldendes, og hele kirken skal forenes med Kristus i herlighed, lige før begyndelsen af den messianske tidsalder; derfor fortælles vi, at i denne "fuldendelsens tid" vil både den himmelske og den jordiske samling til Kristus blive fuldendt.

Jordiske fyrster

De første, der vil blive genoprettet til jordisk fuldkommenhed og liv, vil være de trofaste tjenere fra fortiden. De var Israels fædre, men vil blive Kristi børn og blive gjort til "fyrster over hele jorden". (Salme 45:16). Jesus sagde, at Abraham, Isak og Jakob og

alle profeterne ville blive set op til som folkets lærere i denne kongedømmeperiode. (Mattæus 8:11; Lukas 13:28-30). Disse vil være de jordiske repræsentanter for den guddommelige Kristus og vil have fået overdraget opgaven at administrere lovene i dette nye kongerige.

Disse jordiske repræsentanter for den guddommelige Kristus vil blive bakket op af mirakuløs kraft, så der ikke vil være nogen mulighed for at undgå de love, der da vil blive pålagt – som vil være Kristi love. Vi får at vide, at det da vil ske, at "hver sjæl, som ikke vil høre (adlyde) den profet, skal udryddes blandt folket." (Apostlenes Gerninger 3:23). De, der overholder lovene i det messianske rige, behøver ikke at dø. De vil blive genoprettet til den fuldkommenhed, som fader Adam mistede, og på grundlag af denne jordiske fuldkommenhed vil de få mulighed for at leve på jorden for evigt. Dette er, hvad der menes med udtrykket "restitution", som det bruges af apostlen Peter, og udtrykket "regeneration", som det bruges af Mesteren. Mattæus 19:28

I de hundredvis af bibelske løfter om de velsignelser, som genoprettelsen snart vil bringe verden, har vi en oversigt over de mange måder, hvorpå den vil resultere i menneskers lykke og løsningen af deres problemer. Vi får at vide, at kendskabet til Gud vil fylde hele jorden, som vandet dækker havet (Esajas 11:9). Vi får at vide, at Herren vil vende sig til menneskene med et rent budskab, der gør det muligt for hele menneskeheden at "påkalde Herrens navn og tjene ham med ét sind". Zefanias 3:9

Vi får også at vide, at Guds lov da vil blive skrevet i menneskenes hjerter (Jeremias 31:33,34). Dette beskriver en af de måder, hvorpå mennesket vil blive genoprettet til den fuldkommenhed, det mistede, da Adam overtrådte Guds lov i Edens have.

Denne indskrivning af den guddommelige lov i menneskenes hjerter vil kræve hjælp fra Gud. Mirakelkraft vil da være til rådighed for at hjælpe dem, der har brug for hjælp, og som underkaster sig rigets regler.

Om den tid fortælles det os, at folket „vil lære retfærdighed“ (Esajas 26:9). De vil også lære at kende Herren, som at kende ret er evigt liv. (Johannes 17:3). Satan vil blive bundet i den tid, og alle onde indflydelser vil blive holdt i skak. (Åbenbaringen 20:1,2). Vejen tilbage til livet vil blive gjort så tydelig, at "de rejsende, selv om de er tåber, ikke vil fare vild på den." Esajas 35:8,9

Hvor forskelligt vil det være fra de forhold, som kristne oplever i dag! De vandrer på den "smalle vej", som er svær at finde, og de, der finder den og vandrer på den, bliver fristet og prøvet næsten hvert skridt på vejen. (Mattæus 7:13,14). Gud hjælper dem selvfølgelig, og deres belønning er overordentlig stor. Men når genoprettelsens "motorvej" åbnes, vil denne tidsalders prøvelser være forbi, og menneskeheden vil få al den nødvendige hjælp, så de hurtigt og fuldstændigt kan vende tilbage til fuldkommenhed og evigt liv på jorden.

Dette er altså Guds plan for morgendagens verden. De lange års forberedelse er nu næsten afsluttet. "Michael", kongen i Guds morgendagens verden, er allerede rejst sig, og hans tilbagevenden for at tage sin brud til sig og påtage sig sin kongelige autoritet over nationerne resulterer i "en tid med trængsel, som der aldrig har været, siden der var en nation". (Daniel 12:1). Denne trængsel er ganske vist smertefuld, men den forbereder verden på at acceptere deres nye konge, hvis tilstedeværelse endnu ikke er blevet erkendt og anerkendt af dem. Men når hans herlighed bliver åbenbaret, "skal alt kød se det sammen". Esajas 40:5

Fra Jerusalem vil "hans regerings og freds vækst" gradvist brede sig, indtil den omfatter alle nationer og bringer dem glæde, fred og evigt liv. (Esajas 9:6,7). Når jordens nationer bliver mere ydmyge, end de er i dag, vil de sige: "Kom, lad os gå op til Herrens bjerg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære os sine veje, og vi kan vandre på hans stier." Når de således bliver undervist i Herrens veje, vil de "smedje deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive; nation skal ikke løfte sværd mod nation, og de skal ikke længere lære krig." Mika 4:1-4; Esajas 2:2-4

Ja, Gud har en plan, og gennem tiderne har den støt udviklet sig mod sin fuldførelse. Nu står vi på tærsklen til "fuldendelsens tid", hvor den guddommelige plans store finale vil blive indført som en " " til velsignelse for alle nationer med fred og lykke og evigt liv. Den guddommelige plans finale vil være Guds svar på de

kristnes bøn: "Komme dit rige. Ske din vilje på jorden som i himlen." Mattæus 6:10

Hvis vi kender Guds plan og ved, hvad den snart vil betyde for en nødstedt verden, er det vores privilegium at fortælle andre om den. Det er det virkelige budskab i evangeliet, den "gode nyhed", der er centreret om Kristi forsoningsværk. Når vi har lejlighed til det, lad os fortælle mennesker, at der ikke har været nogen fejl i Guds plan, men at den forløber i overensstemmelse med hans hensigt og mod en herlig fuldendelse. Hans værk i gårsdagens verden mislykkedes ikke. Hans værk i dagens verden er ikke mislykket. Hans værk i morgendagens verden vil ikke mislykkes. Esajas 42:4; 55:10,11; 53:10

Fordi Guds plan snart vil blive fuldendt i hans verden i morgen, vil hele jorden snart blive et paradis, og alt det, der gik tabt i Eden og blev købt ved Jesu død, vil blive genoprettet for menneskene. Således vil Gud tørre tårerne af alle ansigter, og døden vil blive opslugt af sejren. Åbenbaringen 21:1-5; 1 Korinther 15:54